

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XVIII. Malitia & species peccatorum contra naturam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

nis... Et idem in voto solemnizato per professionem Religionis non potest per Ecclesiam dispensari.

157 Tantò gravius denique sacrilegium est, quò cum graviore alia luxuria specie concurrit. Quia quantò foedior est luxuria, tantò magis contrariatur reverentiæ debita rebus sacris. Unde S. Thomas q. 154. a. 2. ad 2. *Si aliquis abutatur personâ conjunctâ sibi secundum spiritualem cognationem, committit sacrilegium ad modum incestus. Si autem abutatur virgine Deo sacratâ, in quantum est sponsa Christi, est sacrilegium per modum adulterii. In quantum vero est sub spiritualis patris cura constituta, erit quoddam spirituale stuprum. Et, si violentia interatur, erit spiritualis raptus: qui etiam secundum leges civiles gravior punitur, quàm alius raptus.*

158 Quarunt hic aliqui, committatne sacrilegium homo ligatus voto castitatis, qui alium non ligatum consilio vel auxilio inducit ad peccandum contra castitatem? Negant (quod mirum est) Dicastillo de penit. disp. 9. n. 326. aliter apud Dianam p. 9. tr. 9. resol. 65. Sed certissimè ille peccat contra votum suum, adeòque committit sacrilegium. Quia castitas ipsi interdicit sollicitare alterum ad luxuriam, sicut ipsi interdicit 1.º. consensu suo vel cooperatione esse causam luxuriæ alterius, eamque approbare, 2.º. verba de se impudica proferte. Talia sunt enim illa, quibus alterum provocat ad luxuriam, licet secum non exercendam, 3.º. lenocinium, quo aliis procurantur amicitia, ab ipsis corumpendâ. 4.º. tactus, quibus procuratur pollutio in corpore alterius. Quod Llamas quidem ausus fuit excusare à sacrilegio. Sed ex Summa ipsius jure meritis expungi jusserunt Inquisitores fidei anno 1640.

159 Secundò, actus venereus specialem malitiam sacrilegii habet ex circumstantia *circa quid*, seu personam, cum qua vel circa quam exercetur, ut si exerceatur cum persona, vel circa personam voto castitatis obiectam.

160 Tertio similiter ex circumstantia *ubi*, seu loci sacri, in quo actus ille committitur. Si quidem omnis actus venereus, saltem externus, voluntariè exercitus in loco sacro, v. g. tactus impudicus, pollutio, &c. sacrilegium est. Ad hoc quippe necessaria non est feminis effusio, sed ad solam pollutionem loci sacri, talem, ut indigeat reconciliatione, juxta cap. *significasti* de adulter. Itaque tactus impudici, etiam sine feminis effusione, in loco sacro exerciti, sacrilegi sunt. Quia sunt contra reverentiam loci sacri. Ita Sylvius ubi supra cum Lopez. An etiam impudici aspectus, & verba turpia? Negat Sylvius cum plerisque Recentioribus, idem dicentibus de carnalibus desiderii actus venerei extra locum sacrum exercendi. Sed contrarium videtur dicendum: quia ab omnibus istis, utpote verè ad impudicitiam pertinentibus, prohibere debet loci reverentia. Ideòque animæ timoratæ consultò

in confessione declarabunt se ista fecisse vel habuisse in loco sacro.

Imò ipsa quoque copula conjugalis in loco sacro sacrilega est, nec eam loci reverentia conjugibus permittit, etiam si diù in eo debeant commorari. Nec ipsos excusat prætextum periculum incontinentiæ: utpote quam aliis remediis cohibere possunt, & debent (ut rectè Sylvius, post Paludanum, Tabienam, &c.) uti facere deberent, si ab invicem abessent, vel si compars gravi morbo, licet diuturno, laboraret.

Et quamvis Doctores plerique negent, sacrilegam esse fornicationem gestantis sacras Reliquias collo appensas, seculo earum contemptu, vel abutu ad luxuriam; ipsorum opinio contra se habet hoc argumentum, quòd ex ea sequeretur idem dicendum de fornicatione, vel blasphemia sacram Eucharistiam secum portantis, vel proximè post Communionem commissa. Quod meritò improbat Lugo, cum pluribus aliis.

Quartò, ex circumstantia *quibus auxiliis*, ut si Confessarius abusus sit administratione Sacramenti penitentiæ ad negotium libidinis suæ, vel abusus sit verbis & sententiis S. Scripturæ eundem in finem, ad provocandum scilicet penitentem ut suæ libidini consentiat, & sic pro medicina venenum, pro pane aspidem porrexerit, & ex celesti Medico infernalis veneficus, ex Patre spirituali proditor execrabili animarum fuerit effectus, prout Gregorius XV. loquitur in sua Constitutione quæ incipit, *universi Domini Gregis*, sacrilegium istud *impium & nefandum scelus* appellans, tales Confessarios denunciari jubens Inquisitoribus, vel locorum Ordinariis, præcedente degradatione seculari Judici tradendos, ipsiusque arbitrio puniendos. Nec absolvi possunt feminæ taliter sollicitatæ, nisi sollicitantem denuntient, seu paratæ sint denuntiare, prout in eadem Constitutione habetur. Erravitque Castro-Palao to. 1. tr. 4. disp. 9. puncto 4. n. 2. dum probabilè censuit hanc propositionem: *Confessarius, qui in sacramentali confessione tribuit penitenti chartam postea legendam, quæ ad venereum incitat, non censetur sollicitasse in confessione, ac proinde non est denunciandus.*

Quintò, ex circumstantia *quando*, peccata venerea, præsertim graviora, diebus Dominicis ac Festis perpetrata, sacrilegii malitiam contrahunt, ratione temporis sacri per illa violati. Quod & dicendum videtur de fornicatione v. g. vel voluntaria pollutione commissa ipso die sumpti sacratissimi Corporis Christi. Si enim reverentia sacratissimo illi Corpori debita juxta SS. Patres non permittit conjugatis debitum petere ipso die sumptæ vel sumendæ Communionis; quantò minus permittit illicitas fecunditates illas perpetrare?

CAPUT XVIII.

Malitia & species peccatorum contra naturam.
Peccatum contra naturam est voluntaria feminis effusio contra ordinem naturalem

veneri actus, qui convenit humanæ speciei. Quatuor illius species enumerat S. Thomas q. 154. a. 1. scilicet mollitiem, sodomiam, bestialitatem, & innaturalem concubendi modum: vitium contra naturam potest pluribus modis contingere. Uno quidem modo, si absque omni concubitu, causâ delectationis veneris, pollutio procuretur; quod pertinet ad peccatum immunditiæ, quam quidam mollitiem vocant. Alio modo, si fiat per concubitum ad rem non ejusdem speciei; quod vocatur bestialitas; sub qua specie continetur concubitus cum dæmone. An etiam concubitus cum femina mortua? (quam sapius, proh dolor! accidisse Diana commemorat p. 9. tr. 9. resol. 1.) Videtur quod sic: quia femina mortua jam non est amplius ejusdem speciei, cum non sit amplius femina. Aliunde videtur quod bestialitas sit concubitus cum vivente alterius speciei. Nec videtur pertinere ad speciem fornicationis: quia etiam fornicatio est copula cum femina vivente. Videtur aliquibus reducenda ad mollitiem. Sed est plusquam mollities: cum ei superaddat malitiam contra pietatem & reverentiam corporibus Christianorum mortuorum debitam. An fortè aliquid etiam participat de bestialitate, licet non totam rationem illius? U plurimum participare videtur malitiam affectus ad corpus representatum ut vivum, adeoque malitiam incestus, si sit corpus cognata; sacrilegii, si sit corpus Monialis, &c.

166 Tertiò (prolequitur S. Thomas) vitium contra naturam est, si fiat per concubitum ad non debitum sexum, puta masculi ad masculum, vel femina ad feminam, ut Apostolus dicit; quod dicitur sodomiticum vitium. Quarto, si non servetur naturalis modus, aut quantum ad instrumentum non debitum, aut quantum ad alios monstruosos & bestiales concubendi modos; si utique vir feminam cognoscat in vase non debito, vel femina feminam in vase quidem debito, sed cum instrumento indebito, vel si vir feminam cognoscat in vase & cum instrumento debito, sed modo indebito, qui est ut femina succumbat, & vir superaccedat, non à tergo (ut bestia) sed ab anteriori parte. Quorum duo priores modi semper sunt mortales; postremus in conjugatis non semper, uti suo videbitur loco; nec propriè est contra, sed præter naturam, nec contranaturalis, sed innaturalis concubendi modus.

167 Potrò mollitiem, sodomiam & bestialitatem, inter se differre specie, constat ex Ecclesiæ declaratione, quæ per Decretum Alexandri VII. de 24. Septembris 1665. sequentem propositionem damnavit: *Mollities, sodomia & bestialitas sunt peccata ejusdem speciei infima; ideoque sufficit dicere in confessione, se procurasse pollutionem.*

168 Denique quàm grandis sit malitia peccati contra naturam, secundum Augustinum, satis patet ex eo quod in lib. de adulterin. conjug. inter peccata luxuriæ, peccatum contra

naturam dicat omnium esse gravissimum in genere suo, graviusque in conjugatis, quàm in aliis. Accipe verba ipsius: *Omnium horum est pessimum, quod contra naturam fit, ut si vir membro mulieris non ad hoc concessio voluerit uti. Usus enim naturalis, si ultra modum prolabitur, in uxore quidem veniale est, in meretrice damnable; sed iste qui est contranaturam, execrabiliter fit in meretrice, sed execrabilis in uxore.*

Quod tamen non sic est intelligendum, ut singula peccata contra naturam graviora sint quibuscumque aliis luxuriæ peccatis. Siquidem mollities (quæ infimum est inter peccata contra naturam) licet ex sua specie gravior sit omni peccato, quod cum quacumque femina modo naturali committitur; attentis tamen circumstantiis, gravior non videtur adulterio, nec incestu cum matre, nec sacrilego concubitu Sacerdotis Religiosi cum Moniali, nec luxurioso abusu Sacramenti penitentia; longèque minori penitentia secundum Canones olim puniebatur. Solum ergo hæc omnibus gravior est intra lineam luxuriæ præcisè, utpote magis contra naturam generationis; tamen quædam aliæ luxuriæ species ex alio capite graviores sunt, in quantum contra justitiam, religionem, pietatem, &c. ut rectè Sylvius q. 154. a. 12.

CAPUT XIX.

Malitia mollities, seu immunditiæ & pollutionis.

170 CUM necessitas discernendi inter lepram & lepram nos invitos cogat ad pertractandas immundissimas istas fordes, monendus est Lector, ut præparet se audire castè, quod castitatis cognitione necessitas cogi aperire. Omnia quippe munda mundis (inquit Apostolus) nec solares radii inquinantur ex eo quod fordidissima loca pervadant. Adis igitur nobis Sol justitiæ, & præsta, ut tam immunditias enarratas, quàm enarrandas putis mentibus percurramus.

171 *Mollities* itaque est voluntaria feminis effusio extra vas quodcumque. Grave esse peccatum, constat ex 1. Cor. 6. *Neque molles regnum Dei possidebunt.* Esse intrinsecè malam, seu jure naturæ prohibitam, Innocentius XI. declaravit, dum sequentem propositionem condemnavit: *Mollities jure naturæ prohibita non est. Unde si eam Deus non interdixisset, sæpè esset bona, & aliquando obligatoria sub mortali.* Et ratio est, quia Deus, naturæ Author, feminis administrationem in omni eventu, extra matrimonialem actum, homini denegavit duplici de causa. 1.º quia illud unice instituit ob commune bonum, speciei utique conservationem, & individuorum illius multiplicationem, per legitimam generationem. Unde cum solus Deus, non homo, sit illius Dominus, de eo disponere non potest nisi ad finem dictum; aliàs de re Domini disponit contra voluntatem ipsius. Quod est intrinsecè malum. 2.º quia adeo vehemens est, in illius